

CAPITOLUL UNU

Odată intrat în semiîntunericul apartamentului, știu că este în pericol de moarte.

Își șterse sudoarea din palme, privi în jur studiind încăperea tăcută ca o morgă, în care se auzeau doar zgomotele stinse ale traficului din Hell's Kitchen¹ la miez de noapte și sunetul răcorii unsuroase provocat de ventilatorul Monkey Ward², în timp ce sufla aerul înăbușitor către fereastră.

Întregul decor era dezolant.

Defect...

Malone ar fi trebuit să fie aici, abțiguit deja și moțând îmbuibat. Dar nu era. Nicio sticlă cu tărie pe nicăieri, nici măcar miros de whisky, singura băutură din care trăgea ticăloșul. Și părea că nici nu fusese pe-acolo de ceva vreme. Ziarul *New York Sun* de pe masă era din urmă cu două zile. Stătea aruncat lângă o scrumieră plină de cenușă rece și un pahar la mijlocul căruia se zărea o dâră albăstruie de lapte uscat.

¹ Hell's Kitchen, cunoscută și sub numele de Clinton sau Midtown West, este o zonă din Manhattan situată între străzile 34 și 59. Pe vremuri bastion al irlandezilor săraci, este astăzi un cartier al clasei mijlocii. Se pare că a primit acest nume (Bucătăria iadului) pentru că era paradisul infractorilor. (n.tr.)

² Denumirea populară a Montgomery Ward, cunoscut magazin de îmbrăcăminte, bunuri și cosmetice, înființat în 1872 de Aaron Montgomery Ward (1843-1913). (n.tr.)

Aprinse lumina.

Ei bine, așa cum observase încă de ieri de pe hol, exista o ușă laterală care ducea în afară, dar era bătută în cuie. Dar fereastră care ducea către scara de urgență? Frățioare, era blocată cum se cuvine cu o plasă de sârmă serioasă, pe care nu putuse s-o vadă de pe alee. Cealaltă fereastră era într-adevăr deschisă, însă era situată la vreo treisprezece metri față de caldarâm.

Nicio scăpare...

Dar unde era Malone? se întrebă Paul Schumann.

Malone dăduse bir cu fugiții, Malone se scălda în bere în Jersey, Malone era o statuie cu pedestal scăldată de apele debarcaderului de la Red Hook.¹

Nici nu mai conta.

Indiferent ce i se întâmplase bețivanului, își dădu seama Paul, nemernicul ăla nu fusese decât o momeală, iar informația că el va fi acolo în acea seară – pură invenție.

Pe holul de-afară, târșăitul unor picioare. Un clinchet metalic.

Defect...

Paul își așează pistolul pe una dintre măsuțele din cameră, își scoase batista și se șterse pe față. Aerul încins adus de căldura mortală a Midwest-ului își croise drum până în New York. Dar niciun bărbat n-ar putea merge fără o haină pe el, dacă obișnuiește să poarte un Colt 1911 de calibru 45 prins la centură în spate, așa că Paul era condamnat să poarte costum. Era costumul său din olandă gri cu un rând de nasturi. Cămașa din bumbac alb cu guler atașat era șifonată.

Un alt foșnet de pe hol, din afară, unde se pregăteau pentru el. O altă șoaptă, un alt clinchet.

Paul ar fi vrut să se uite pe fereastră, însă îi era frică să nu fie împușcat în față. Ar fi vrut o înmormântare cu sicriul deschis și nu știa niciun antreprenor de pompe funebre suficient de priceput să repare găurile lăsate de un glonț sau de alice.

¹ Debarcader important din apele golfului New York, care face parte din Brooklyn. (n.tr.)

Cine îl vâna?

Nu putea fi, desigur, Luciano, tipul care-l angajase să-l „declanșeze” pe Malone. Nu era nici Meyer Lansky. Erau ei periculoși, e adevărat, însă nu erau niște șerpi. Paul făcuse mereu o treabă excelentă pentru ei și nu lăsase niciodată vreun indiciu care să-i lege de locul loviturii. Pe de altă parte, dacă vreunul dintre ei ar fi dorit să-l elimine pe Paul, nu ar fi fost necesar să-l îmbrobodească cu un golan. Pur și simplu ar fi dispărut.

Așadar, cine-l prinsese în capcană? Dacă erau O'Banion sau Rothstein din Williamsburg, sau Valenti din Bay Ridge, ei bine, era clar că urma să crape în următoarele câteva minute.

Dacă era spilkuitul de Tom Dewey, moartea ar fi durat ceva mai mult – adică atât cât ar fi trebuit ca să-l condamne și să-l urce pe scaunul electric la Sing Sing.

Pe hol se auzeau acum ceva mai multe voci. Mai multe clinchete de metal pe metal.

Dar, pe de altă parte, se gândi el mucalit, totul fusese parfum până acum: era încă în viață. Și-i era o sete de zile mari.

Se duse la frigider și îl deschise. În două dintre cele trei sticle laptele se prinsese. Alături de sticle, mai erau o cutie de brânză Kraft și una de compot de piersici, dar și câteva sticle de suc Royal Crown. Găsi un desfăcător și scoase capacul unei sticle de suc.

De undeva se auzea cântând la radio *Stormy Weather*¹.

Așezat din nou la masă, se observă în oglinda prăfuită de pe zidul din față, aflată deasupra unei chiuvete cu smalțul sărit. Ochii săi de un albastru-deschis nu erau atât de speriați pe cât ar fi trebuit să fie, își spuse el. Cu toate acestea, chipul său era istovit. Era un bărbat impunător – avea peste un metru optzeci și cântărea mai bine de nouăzeci de kilograme. Moștenise părul mamei sale, de un castaniu-roșcat, iar chipul păstra însușirile strămoșilor germanici din partea tatălui. Pielea sa avea

¹ Melodie compusă în 1933 de Harold Arlen și Ted Koehler. A fost cântată prima dată la Cotton Club, în Harlem (în traducere: „Vreme furtunoasă”). (n.tr.)

mici imperfecțiuni, dar nu din cauza vreunei boli, ci ca urmare a bătailor din adolescență și, mai recent, de la mânușile de box Everlast. Beton și pânză, deopotrivă.

Sorbi suc. Mai delicios decât o Coca-Cola. Îi plăcea.

Paul se gândi la situația sa. Dacă era vorba despre O'Banion sau Rothstein, sau Valenti, ei bine, niciunul dintre ei nu dădea o centimă pe pielea lui Malone, un nituitor nebun scăpat de pe șantierul naval și transformat într-un mafiot de trei bani, care o ucisese pe soția unui polițist de stradă și o făcuse într-un mod foarte neplăcut. Amenințase că așa vor păți toți polițiștii care i se vor pune în cale. Toți baștanii locali, din Bronx până în Jersey, erau șocați de ce făcuse individul ăsta. Așa că, și dacă ar fi vrut vreunul să i-o tragă lui Paul, de ce să nu aștepte până îl mătrășea el pe Malone?

Ceea ce înseamnă că era, probabil, Dewey.

Ideea că va ateriza cu un șut în dos în camera de execuție îl cam deprima. Cu toate acestea, ca să spunem adevărul, Paul nu era, în sufletul său, prea întors pe dos de faptul că ar fi putut fi prins în capcană. Exact ca pe vremea când era un țâști-bâști și sărea la bătaie fără să stea prea mult pe gânduri, chiar și împotriva a doi-trei flăcăi mai mari decât el, iar mai devreme sau mai târziu își alegea partenerii de bătaie nepotriviți și se alegea cu oasele frânate. Știa că la fel se va întâmpla și acum: în cele din urmă, un Dewey sau un O'Banion îl va doborî la pământ.

Cum suna una dintre vorbele favorite ale tatălui său: „Și în cea mai bună zi, și în cea mai rea, soarele tot apune până la urmă“. Tatăl său cel rotofei s-ar fi tras de bretele plesnindu-le peste piept și ar fi spus: „Fruntea sus! În cursa de mâine aleargă alți cai“.

Sări în picioare auzind telefonul.

Preț de o clipă care păru cât un secol, Paul se uită fix la aparat. La al șaptelea apel sau poate mai târziu, răspunse:

– Mda?

– Paul, se auzi o voce clară și tânără. Nu părea bolboroseala din cartier. Știi cine sunt. Sunt în alt apartament. Suntem șase aici. Încă șase sunt pe stradă.

Doisprezece? În mod ciudat, Paul se simți calm. Nu putea face nimic împotriva a doisprezece oameni. Oricum îl vor prinde. Sorbi mai mult din suc. Royal Crown. Îi era al dracului de sete. Ventilatorul nu făcea nimic altceva decât să mute căldura dintr-o parte în cealaltă a camerei. Întrebă:

– Lucrezi pentru băieții din Brooklyn sau din West Side? Doar din curiozitate.

– Ascultă-mă, Paul! Iată ce urmează să faci. Nu ai decât două arme la tine, nu-i așa? Coltul. Și micuțul ăla de calibru 22. Pe celelalte le-ai lăsat în apartamentul tău.

Paul râse:

– Așa e.

– Le vei descărca și vei bloca Coltul. Apoi te vei duce la fereastra care nu este acoperită cu sârmă și le vei arunca afară. Apoi îți vei scoate haina, o vei pune pe podea și vei rămâne în picioare, în mijlocul camerei, cu mâinile ridicate. Să te văd cu ele cât mai sus.

– Mă vei împușca, spuse el.

– Oricum ai trăit mai multe zile decât meriți, Paul. Însă, dacă faci cum ți-am spus, s-ar putea să mai trăiești o vreme.

Apoi omul de la capătul celălalt al firului închise.

Paul aruncă receptorul în furcă. Rămase nemișcat pentru un moment, amintindu-și o seară minunată din urmă cu câteva săptămâni. Fusese cu Marion în Coney Island să joace minigolf. Mâncaseră hotdogi și băuseră bere, ca să facă față caniculei. Râzând, ea îl trăsesese de mânecă până la o ghicitoare din parcul de distracții. Vrajitoarea îi dăduse în cărți și-i prezisese o groază de lucruri. Omisese, însă, tocmai acest incident, deși ar fi trebuit să-l pomenească sub o formă sau alta, pe-acolo, prin prezicerile ei, ca să-și merite banii. Marion... Nu-i spusese niciodată cum își câștigă el banii. Doar că avea o sală

de sport și că făcea ocazional afaceri cu niște tipi cu un trecut dubios. Dar nu-i spusese mai mult de atât. Înțelese, dintr-odată, că se gândea să găsească o modalitate de a trăi alături de ea în viitor. Era animatoare la un club din West Side și studia designul vestimentar în timpul zilei. La ora asta lucra; de obicei mergea la club până la ora unu sau două noaptea. Cum va putea afla ea oare ce i s-a întâmplat?

Dacă era vorba de Dewey, acesta ar putea s-o sune. Dacă erau băieții din Williamsburg, niciun telefon. Nimic. Telefonul începu să sune din nou.

Paul îl ignoră. Desfăcu siguranța armei pe care o purta la centură, scoase glonțul de pe țeavă și apoi, rând pe rând, cartușele din revolver. Merse la fereastră și aruncă pistoalele afară, unul după celălalt. Nu le auzi căzând.

Își termină sutul, apoi își scoase haina, lăsând-o pe podea. Porni către ușă, dar se opri. Se întoarse la frigider și scoase o altă sticlă de Royal Crown. O dădu peste cap. Apoi se șterse din nou pe față, deschise ușa apartamentului, făcu un pas înapoi și-și ridică mâinile deasupra capului.

Telefonul nu mai sună.

— Aceasta se numește Camera, spuse bărbatul cu părul cărunț, care stătea tolănit pe o sofa mică, îmbrăcat într-o uniformă albă, bine călcată. Nu ai fost niciodată aici, spuse el cu o încredere voioasă, semn că nu încăpea nicio discuție în legătură cu acest aspect. Adăugă: Și nici nu ai auzit vreodată vorbindu-se despre ea.

Era 11 noaptea. Îl aduseseră pe Paul aici direct din maghernița lui Malone. Era o casă de oraș proprietate privată, situată în Upper East Side, cu toate că multe dintre camerele de la parter erau pline de mese de birou, telefoane și telexuri, ca un ansamblu de birouri. Doar în salon erau divane și fotolii. Pe pereți erau înrămate poze cu vase maritime mai vechi și mai noi. Într-un colț se afla un glob pământesc. De pe un pervaz de marmură, Frank Delano Roosevelt se uita în jos la el. Camera

era minunat de răcoroasă. O casă particulară cu aer condiționat, ce chestie!

Cu cătușele încă la încheieturi, Paul fu așezat pe un fotoliu confortabil de piele. De o parte și de alta, erau doi tinerei îmbrăcați și ei în uniformă albă. Erau aceiași care-l escortaseră pe Paul de la apartamentul lui Malone. Cel care vorbise la telefon cu el se numea Andrew Avery, un bărbat cu obraji roșii și cu ochi atenți și pătrunzători. Ochi de boxer, se gândi Paul, deși simți că nu participase în viața lui la o luptă cu pumnii. Celălalt era Vincent Manielli, un tip sumbru, cu o voce care-i sugera lui Paul că, probabil, crescuseră pe aceleași străzi din Brooklyn. Manielli și Avery nu păreau mult mai în vârstă decât băieții care se jucau cu mingea sub ferestrele casei lui Paul, dar erau cel puțin locotenenți în marină. Locotenenții sub comanda cărora Paul fusese în Franța se făcuseră oameni mari.

Aveau pistoalele în toc, însă urechile de piele ale tocurilor erau desfăcute, iar ei își țineau mâinile în apropierea armelor.

În fața lui, pe canapea, stătea un ofițer ceva mai vârstnic, cu grad măricel — era comandant de navă, dacă însemnele de pe uniformă erau aceleași cu cele de acum douăzeci de ani.

Ușa se deschise și intră o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în uniformă albă a marinei. Pe buzunarul de la bluză scria Ruth Willets. Îi înmână ofițerului un dosar.

— Aveți totul aici.

— Mulțumesc, aghiotant.

După ce plecă, ofițerul deschise dosarul fără să-i arunce lui Paul nicio privire, extrase două file subțiri de hârtie și le examină cu atenție. După ce termină, își ridică ochii către Paul și spuse:

— Sunt James Gordon. Serviciile de informații ale marinei. Mi se spune Bull¹.

¹ Taurul. (n.tr.)

- Țsta e sediul vostru, întrebă Paul, Camera?
- Comandorul îl ignoră și se uită la ceilalți doi ofițeri.
- I-ați spus cine sunteți?
- Da, domnule.
- A fost vreo problemă?
- Niciuna, domnule.
- Avery era cel care vorbea.
- Scoate-i cătușele.

Avery se conformă, în vreme ce Manielli îl flanca, ținând mâna pe lângă tocul pistolului și privindu-i nervos pumnii noduroși. Manielli avea și el mâini de luptător. Ale lui Avery erau roz, ca ale unui vânzător de băcănie.

Ușa se deschise iar, și în cameră intră un alt bărbat. Avea peste șaiszeci de ani, dar era la fel de subțirel și de înalt ca Jimmy Stewart, actorul acela tânăr pe care-l văzuseră el și Marion în câteva filme. Paul se încruntă. Îi cunoștea chipul din articolele din *Times* și *Herald Tribune*.

- Domnule senator?

Bărbatul răspunse, adresându-i-se însă lui Gordon:

- Spuneai că e deștept. Dar nu știam că e și bine informat.

Nu părea prea încântat că fusese recunoscut. Senatorul îl scrută pe Paul, se așeză și-și aprinse un trabuc scurt și gros.

O clipă mai târziu intră încă un bărbat, cam de aceeași vârstă cu senatorul, îmbrăcat într-un costum alb de pânză îngrozitor de mototolit. Costumul acoperea un trup mare și flasc. Avea un baston de plimbare. Îl privi pe Paul, apoi, fără să spună vreun cuvânt cuiva, se retrase într-un colț. Lui Paul i se păru cunoscut, dar n-ar fi putut spune de unde.

- Acum, continuă Gordon, iată cum stau lucrurile, Paul. Știm că nu lucrezi pentru Luciano, știm că ai lucrat pentru Lansky și pentru alți câțiva ca el. Și știm și ce treburi ai făcut pentru ei.

- Mda, adică ce?

- Ești un mercenar, explodă Manielli, de parcă ar fi vrut să i-o verse în față de mai multă vreme.

Gordon spuse:

- În martie anul trecut, Jimmy Coughlin te-a văzut... Se încruntă. Cum spunei voi, ăștia ca tine, că nu spunei *a asasina...*

Paul gândi: „Unii spun că l-au «răcit» pe cutare“. Paul însuși spunea că „l-a declanșat“ pe câte unul. Era expresia folosită de sergentul Alvin York pentru a descrie uciderea inamicilor în timpul războiului. Paul se simțea doar ceva mai mult decât un gunoi când folosea un termen utilizat de un erou de război. Dar, desigur, Paul Schumann nu spunea nimic în acele clipe.

Gordon continuă:

• - Jimmy spune că l-ai ucis pe Arch Dimici pe 13 martie, într-un depozit din Hudson.

Paul supraveghease locul mai bine de patru ore înainte ca Dimici să apară. Era absolut sigur că tipul fusese singur. Jimmy probabil că moția în spatele cutiilor când Paul ajunsese acolo.

- Acum, din câte mi-au spus ei, Jimmy nu este cel mai de încredere martor. Dar avem niște dovezi beton. Niște agenți ai fiscului l-au săltat pentru că vindea alcool de contrabandă și s-a înțeles cu ei să te toarne. Se pare că a găsit un cartuș la fața locului și l-a păstrat ca asigurare. E drept că nu sunt amprente pe el, ești prea deștept pentru asta. Dar tipii lui Hoover ți-au testat Coltul și urma lăsată pe cartuș este aceeași.

Hoover? Era implicat și FBI-ul în asta? Și deja îi testaseră arma. O aruncase pe fereastra lui Malone cu mai puțin de o oră în urmă.

Paul scrâșni. Era furios pe el însuși. Scurmase locul în căutarea cartușului mai bine de o jumătate de oră după asasinarea lui Dimici și ajunsese în final la concluzia că se strecurase printre crăpăturile podelei și căzuse în Hudson.

- Așa că am făcut cercetări și am auzit că ai fost plătit cu cinci sute de dolari pentru... Gordon ezită... a-l declanșa?... a-l elimina pe Malone în seara aceasta.

- Am fost plătit pe dracu', spuse Paul, râzând în hohote. Astea-s abureli. Eu doar am fost să-l vizitez. Apropo, unde este?